

Sygn. akt IX Ka 166/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Aleksandra Nowicka

Sędziowie SO Marzena Polak (spr.)

SO Mirosław Wiśniewski

Protokolant st.sekr.sądowy Magdalena Maćkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu Marzenny Mikołajczak

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2014 roku

sprawy **S. D.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Grudziądzu

z dnia 29 stycznia 2014 roku sygn. akt II K 824/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w pkt I podstawę prawną wymiaru kary uzupełnia o art. 14 § 1 kk;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za II instancję, a wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 166/14

UZASADNIENIE

S. D. został oskarżony o to, że:

w okresie od 10 sierpnia 2012 roku do dnia 9 października 2012 roku w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić A. H. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w nieustalonej kwocie, w ten sposób, że wykorzystując dane personalne w/w sporządził umowę kupna sprzedaży pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) z dnia (...), na której podrobił podpis A. H., a następnie przedłożył ową umowę, jako autentyczną pracownikowi firmy ubezpieczeniowej (...) na podstawie której złożył wypowiedzenie umowy ubezpieczenia z dnia (...), na której to również dokonał podrobienia podpisu A. H., wprowadzając tym samym w błąd co do danych personalnych faktycznego właściciela przedmiotowego pojazdu, czym scedował na A. H. obowiązek uiszczenia opłaty składki obowiązkowego ubezpieczenia OC

- tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 29 stycznia 2014 roku Sąd Rejonowy w Grudziądzu, sygn. akt II K 824/13 uznał oskarżonego za winnego czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, to jest występku z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk z tym ustaleniem, że wartość niekorzystnego rozporządzenia mieniem wynosiła co najmniej 800 zł i za to w myśl art. 11 § 3 kk, na mocy art. 286 § 1 wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata.

Na mocy art. 33 § 2 kk sąd orzekł wobec oskarżonego S. D. karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując, że wysokość jednej stawki wynosi 10 (dziesięć) złotych.

Na mocy art. 44 § 2 kk sąd orzekł również przepadek na rzecz Skarbu Państwa oryginału wypowiedzenia umowy ubezpieczenia z (...)znajdującej się na karcie 81 akt.

Ponadto sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty, a powstałymi wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku zaskarżył oskarżyciel publiczny, zaskarżając powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść S. D..

Powyższemu orzeczeniu zarzucił obrazę postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 413 § 1 pkt 6 k.p.k., polegającą na niewskazaniu zastosowanego przepisu ustawy karnej, tj. art. 14 § 1 kk jako podstawy prawnej wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego, w sytuacji gdy podstawę prawną wymiaru kary za przypisany oskarżonemu czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk stanowił art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i podnosząc powyższy zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie w jego punkcie I jako podstawy wymiaru kary artykuł 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk.

Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Na samym wstępie stwierdzić należy, iż zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji przeprowadził przewód sądowy w sposób wszechstronny i wnikliwy, dokonując wszelkich niezbędnych czynności dowodowych, koniecznych dla prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Ocena zgromadzonego materiału dowodowego mieściła się przy tym w granicach sędziowskiej swobody, należycie uwzględniając zasady logiki i prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Pozostawała ona wobec powyższego pod pełną ochroną dyspozycji art. 7 kpk, spotykając się w związku z tym z całkowitą akceptacją Sądu Okręgowego.

Odnotowania wymaga również fakt, iż pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku sporządzone zostało zgodnie ze wszystkimi wymogami, jakie stawia mu art. 424 kpk, pozwalając tym samym Sądowi II instancji na pełną i właściwą ocenę motywów, jakimi kierował się Sąd Rejonowy przy wydaniu orzeczenia. W szczególności w uzasadnieniu tym w sposób niebudzący wątpliwości przedstawione zostały poczynione ustalenia faktyczne, jak i ocena zebranych dowodów.

Rozpoznając niniejszą sprawę, w żadnym przypadku Sąd Okręgowy nie dopatrył się także uchybienia przepisom postępowania karnego. Sąd I instancji w toku procesu zgromadził wszelki materiał niezbędny do wydania prawidłowego rozstrzygnięcia, uwzględniając okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego. Brak też przesłanek do formułowania twierdzeń, iż niedające się usunąć wątpliwości, rozstrzygnięte miałyby być wbrew regule wyrażonej w art. 5 § 2 kpk, a sprowadzające się do zasady in dubio pro reo.

Jednakże, należy zgodzić się ze skarżącym, iż Sąd meriti błędnie w podstawie wymiaru kary nie umieścił art. 14 par.1 kk, w związku z czym Sąd Okręgowy dokonał stosownej korekty zaskarżonego wyroku – tak jak w wyroku odwoławczym.

Ponadto, Sąd Okręgowy nie dopatrył się tego rodzaju uchybień, które stanowiłyby przesłankę bezwzględnej przyczyny odwoławczej, i które stanowiłyby podstawę do uchylecia wyroku z urzędu.

Z uwagi na sytuację majątkową i finansową oskarżonych, Sąd Okręgowy zwolnił ich od uiszczenia kosztów sądowych za drugą instancję.